

Erik Vlaminck

Winnen

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

 wablief klare taal, goed verhaal

Winnen

© 2020 Erik Vlamincx & Uitgeverij Vrijdag Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft **wablieft**

Wablieft

Frederik de Merodestraat 27, 2800 Mechelen www.wablieft.be -
boeken@wablieft.be

Projectpartners:

Wablieft/Vocvo, Luisterpuntbibliotheek.

Omslagontwerp: Merel Van Meurs, Amsterdam Vormgeving binnenwerk:

Ready2Print Foto auteur: Philippe Swiggers Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 94 6001 872 5

ISBN e-boek 978 94 6001 875 6

NUR 301

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

ERIK VLAMINCK

Winnen

1

Winnen

Ik was 7 jaar oud toen vader de wielerskoers in ons dorp won.

Toch zie ik het voor me alsof het gisteren was.

Ik stond met mijn moeder en met mijn tante achter de dranghekken.

Tussen mannen die rookten en vloekten.

Tussen vrouwen met rode lippen en lange blote benen.

Ronde na ronde steeg de spanning.

‘Hij gaat winnen. Ik voel het.’

Dat zei mijn tante.

Mijn moeder fluisterde: ‘Ge zijt zot. Hij heeft nog nooit kunnen winnen en hij zal ook nooit kunnen winnen.’

Het leek wel of mijn tante meer van mijn vader hield dan moeder.

Drie renners reden voorop.

‘De nummers 6, 9 en 51 hebben een voorsprong van een halve minuut.’

De stem van de omroeper kraakte door de luidsprekers.

Buiten de wielerskoers was die omroeper gewoon de baas van café De Kroon.

Gustaaf was zijn naam.

‘6 en 9, wie zijn dat?’

De man die de vraag stelde, kon spreken zonder zijn sigaret uit zijn mond te halen.

‘Verlinden en Van Itterbeeck.’

Bij de man die antwoordde, groeiden dikke zwarte haren uit zijn oren.

‘Dan heeft Jos geen kans.’

‘Jos zal blij mogen zijn als hij gewoon kan volgen.’

Ook deze mannen hadden geen vertrouwen in vader.

‘We gaan de laatste ronde in’, schreeuwde Gustaaf van café De Kroon.

De bestelwagen van wasserij Lux reed voorbij.

Ook de bestuurder kende ik.

Dat was Swa van de wasserij.

Op het dak van zijn bestelwagen wapperde een rode vlag.

Zo’n vlag is het teken dat er renners komen.

En inderdaad, in de verte waren de renners al te zien.

Het waren drie stipjes die snel groter werden.

‘Ik doe het bijna in mijn broek’, zei tante Mia.

‘Gij zijt zot, gij’, siste moeder. ‘Volslagen zot.’

Ik wist niet dat ook volwassenen het in hun broek deden.

Vader passeerde als laatste van de drie. Ik herkende hem bijna niet.

Hij droeg een rare helm.

De zwarte riem over zijn wangen en onder zijn kin maakte zijn gezicht raar.

‘Allez, Jos!’

Tante krijste.

‘Onnozele geit.’

Moeder fluisterde weer.

En vader, die knipoogde naar mij.

Alsof hij thuis in de zetel zat.

'Jos laat de anderen in de wind rijden. Zo wordt hij minder moe. Hij rijdt slim.'

De man met haren in de oren leek zijn mening te herzien.

'Als Verlinden en Van Itterbeeck allebei willen winnen, heeft hij misschien een kans.'

Ook de sigarettenman was het ermee eens.

'Ge weet toch dat Eddy Merckx met het nummer 51 de Ronde van Frankrijk gewonnen heeft.'

Die mannen waren duidelijk kenners.

Ondertussen passeerde het peloton.

'50 seconden achterstand', klonk het door de luidsprekers.

En vervolgens: 'Onze dorpsgenoot Jos Verbinnen rijdt een prachtige wedstrijd.

We zijn benieuwd of hij vandaag zijn eerste koers zal winnen. Maar Gerry Verlinden of Benjamin Van Itterbeeck verslaan, zal toch moeilijk zijn. Zij zijn tenslotte beroemde renners.'

Even later zag ik hoe een politieman Ria van de melkboer naar de aankomst leidde.

'Die heeft geluk. Die mag de bloemen afgeven', zei tante Mia.

'Het is een schande. Ze loopt met de helft van haar buik bloot. En als ze moet bukken, dan ziet ge haar gat.'

Mijn moeder had altijd commentaar.

Ik zag dat tante Mia rode vlekken in haar hals had.

En ze beet ook op haar nagels.

'Moeten we nog lang wachten?' vroeg ik.

'Hooguit tien minuten.'

'Hoelang duren tien minuten?'

'Als gij zo blijft zagen, duren ze dubbel zo lang', zei mijn moeder.

Ik begreep dat ik beter kon zwijgen.

Ik keek naar Ria van de melkboer.
Ze stond te giechelen bij de aankomstlijn.
Ze had een grote bos roze bloemen in de armen.

Ik keek naar de man met haren in de oren.
Hij wreef met zijn hand in zijn broekzak over zijn kruis.
Ik keek naar de krullende haren onder de armen van tante Mia.

Er parelden kleine druppeltjes op.
Ik keek naar de politieman die zijn pet optilde en met een zakdoek over zijn kale hoofd wreef.

Ineens was de bestelwagen van wasserij Lux daar weer.
Swa toeterde luid.
Hij hield zijn ene hand buiten de wagen en stak één vinger in de lucht.

‘Eén man voorop’, hoorde ik zeggen.
Er naderde inderdaad één stipje in de verte.
Het duurde even voor we achtervolgers zagen.

‘Het is Jos, verdomme!’
De kenners naast me hadden het meteen gezien.
En: ‘Hoe heeft hij dat geflikt!?’

Ook Gustaaf van café De Kroon had het door.
‘Onze dorpsgenoot Jos Verbinnen heeft de overwinning binnen handbereik! Hoewel Verlinden en Van Itterbeeck zich nog niet gewonnen geven. Ze proberen weer in het spoor van Verbinnen te geraken. Maar die vecht met de moed der wanhoop...’

Op dat moment passeerde vader ons.
Zijn gezicht raakte bijna het stuur.
Zijn ogen waren spleten.
Hij reed met zijn mond open en zijn tong ver naar buiten.
En rond zijn mond zat wit schuim.

'Komaan Jos! Jongen toch...' riep tante Mia.
En daarna beet ze in haar gesloten vuist. 'Het is niet
mogelijk, het is niet mogelijk', zei mijn moeder.

De twee andere renners passeerden nu.
De laatste, een lange vent, reed met de handen op het
stuur.
Hij blies zijn wangen bol.

'Ze geven het op.'
'Verbinnen is binnen.'
'Een jongen van ons eigen dorp.'
'Ik heb hem zijn communie nog weten doen.'
'De tapkranen zullen lopen.'
'Misschien had hij toch beroepsrenner moeten worden.'
De commentaren kwamen nu van alle kanten.

En vader?
Die bolde met zijn armen hoog in de lucht over de
aankomstlijn.

2

Ruzie

De volgende dag ben ik laat opgestaan. Maar vader kwam nog later uit bed.

Hij klaagde over barstende hoofdpijn. En hij zei dat hij dikke benen had.

Maar zijn benen leken mij niet dikker dan anders.

Volwassenen zeiden wel vaker dingen die ik niet begreep.

Nadat hij spek met eieren had gegeten, zat hij met zijn voeten in een teiltje water.

Hij droeg alleen een onderbroek.

Hij had zijn ene been met wit schuim ingewreven.

Met een mesje schoor hij de haren eraf.

Ik begreep niet dat hij zich nooit sneed met dat scherpe mes.

‘Coureurs moeten gladde benen hebben’, zei hij tegen mij.

‘Waarom?’

‘Dan dringt de olie dieper in hun vel.’

‘Waarom moet de olie in hun vel dringen?’

‘Dat geeft warmte tot diep in uw benen. En door die warmte kunt ge vijf kilometer per uur rapper rijden.’

En toen vroeg hij mij of ik hem het doosje met pillen kon geven dat op de keukenkast stond.

'Ik zou het zelf nemen maar dan maak ik de keukenvloer nat. En uw moeder loopt nu al rond als een tv zonder geluid.'

Het doosje was eigenlijk een plastic buisje.
Het was geel en er stonden geen lettertjes op.
Er zaten heel kleine ronde tabletten in.
Ik wist dat mijn vader er elke ochtend drie van nam.

Mijn vader legde het scheermesje even naast zich neer.
Hij nam het doosje aan.
Ook nu schudde hij drie tabletten op zijn hand.
En hij stak ze meteen in zijn mond.
Ik zag zijn adamsappel op en neer gaan toen hij ze inslikte.

'Helpen die pillen tegen de hoofdpijn en tegen de dikke benen?' vroeg ik.
'De olie helpt om vijf kilometer per uur rapper te rijden, en die pillen helpen om nog eens vijf kilometer rapper te rijden. Ze maken het bloed dikker en ze jagen het met meer kracht door de aders. Het zijn krachtpillen.'
En hij vroeg met een knipoog of ik er ook eentje wilde.
Om het eens te proberen.

Ik schudde heftig met het hoofd.
Ooit had hij me, ook om het eens te proberen, aan een sigaret laten trekken.
En toen had ik een hoestbui gekregen waar geen einde aan leek te komen.
En een andere keer had hij me, ook om het eens te proberen, van een glas bier laten drinken.
De bittere smaak deed mijn maag omkeren.
En nu had ik helemaal geen zin om mijn bloed met meer kracht door mijn aders te voelen jagen.

Op dat moment kwam moeder met veel lawaai de kamer binnen.

Ik vroeg me meteen af of ik per ongeluk iets fout gedaan had.

Aan haar gezicht zag ik duidelijk dat ze erg kwaad was.

‘Hewel!?’ zei ze.

Ik voelde hoe ik rood werd.

Maar blijkbaar had niet ik maar vader per ongeluk iets fout gedaan, want hij zei: ‘Hewel wat?’

‘Een van uw twee schone vrienden van gisteren belde’, zei zij.

‘En dan?’

Het mesje schoor verder de stoppels van zijn been.

‘Hij vraagt of hij zijn 5000 frank kan komen ophalen. Liefst vandaag nog.’

Even bleef het stil.

Ik zag dat er water over de rand van het teiltje stroomde.

En ineens liep er ook een dun straaltje bloed over de kuit van mijn vader.

Hij had zich gesneden.

En dan zei hij: ‘De smeerlap, godverdomme.

In plaats van zijn mond te houden. Als hij onder mijn ogen komt, dan zal het zijn beste dag niet zijn.’

Moeder zei niks.

Ze greep naar vaders bloemen die aan een haakje boven de schouw hingen.

Die bloemen hingen daar nog maar net. Het kruisbeeld dat eerst op die plaats gehangen had, lag nog op de tafel.

Moeders gezicht was wit als krijt.

Ze trok de folie rond de plastic bloemen stuk en ze scheurde de ruiker in tweeën.

Eén stuk wierp ze in de teil, in het water dat ondertussen helemaal rood gekleurd was.

Met de andere bloemen zwaaide ze wild in het rond.

‘Steek die rotbloemen voor mijn part daar waar het licht nooit komt!’

‘Hilda, ga zitten en kalmeer.’

Vader stond nu recht, midden in de grote plas.

Eén been nog half wit van het scheerschuim.

En met een bloedspoor erop.

‘Ge kunt vierkant de pot op’, zei zij. Riep zij.

En ook: ‘Ik wist dat gij geen koers op een propere manier kunt winnen. Nog in geen honderd jaar.’

En ook: ‘Gij zijt een bedrieger, een lelijke bedrieger! In al wat ge doet en zelfs in wat ge niet doet. Ge hebt geen enkele rechte kant.’

En ook: ‘Ik weet nog altijd niet hoe ik zo stom heb kunnen zijn om ooit met u te trouwen.’

Als moeder kwaad was, kon ze sneller spreken dan een omroeper bij een koers.

Ze sloeg de deur met een luide klap dicht.

Ook in de gang riep ze nog van alles.

Daarna sloeg ze ook de voordeur dicht. Zo hard dat de kopjes en de borden in de kast rinkelden.

En overal in de kamer lagen roze bloemen.

Op de tafel, op het tapijt, op de schouw.

Er hing er zelfs één aan de luster.

Vader ging weer zitten.

Hij zuchtte.

‘Vrouwen begrijpen de koers niet’, zei hij.

‘En los daarvan: ge kunt er nooit goed voor doen.’

‘Waarom is mama zo kwaad?’ vroeg ik. Hij antwoordde niet.

Maar even later zei hij: 'Ga even een dweil halen om de boel hier op te kuisen.'

Het mesje gleed weer over de stoppels van zijn been.

Mannen zoals mijn vader lieten zich niet zo gauw uit koers slaan.

3

Het weerzien

Toen ik 20 was, woonde mijn vader in de stad.

Ikzelf woonde nog in ons oude huis in het dorp.
Bij mijn moeder en bij Swa van de wasserij.
Moeder was ondertussen met hem getrouwd.

Er was een wassalon met automaten in het dorp gekomen.
Daarom had Swa zijn wasserij verkocht. En nu had hij een frituur.

‘Frietkramen met automaten gaan er nooit komen’, zei hij.

De frituur had hij van Jos Smos overgenomen.
Gelukkig bleef iedereen hem Swa van de wasserij noemen.
Ik was er even bang voor geweest dat de mensen hem Swa Smos zouden noemen.
En dan zou ik die Smos misschien ook als roepnaam krijgen.

En moeder, die werd nu Hilda van de frituur genoemd.
Zij stond tenslotte vaker en langer frieten te bakken dan Swa.

Ik had mijn vader meer dan 10 jaar niet gezien.
Ik kende zijn adres.
Het stond, met een streep erdoor, in het boekje dat thuis naast de telefoon lag.

Ik wist dat ik moeder niets over hem moest zeggen of vragen.

‘Uw vader bestaat niet meer’, had zij ooit gezegd. ‘De schone meneer is zelf vertrokken.

Daar moet hij de gevolgen maar van dragen.’

En: ‘Wie zijn gat verbrandt, moet op de blaren zitten.’

En: ‘Over de duivel spreken we niet, want dan dreigt hij te verschijnen.’

Maar ik kon mijn vader niet vergeten.

Ik vroeg me vaak af hoe het met hem ging.

Ik vroeg me vaak af waarom hij mij nooit was komen bezoeken.

Wel vermoedde ik dat de blijvende boosheid van mijn moeder de oorzaak was.

En misschien had Swa van de wasserij er ook iets mee te maken.

‘Als Jos Verbinnen mijn frituur ooit binnenstapt, dan giet ik de ketel met stoofvlees over zijn kop. En ik zal hem vragen of hij er ajuintjes bij moet hebben.’

Dat heb ik Swa ooit horen zeggen.

Swa kan soms lelijke dingen zeggen.

Na veel twijfelen had ik toch besloten om mijn vader een keer op te zoeken.

Ik liep eerst drie keer voorbij zijn deur.

Toen pas durfde ik aan te bellen.

Ik was van mijn stuk gebracht door het vervallen gebouw waarin hij woonde.

Op veel plaatsen was de verf weg.

En de dakgoot lekte.

Ik zag zelfs een gebarsten ruit.

De hele wijk straalde trouwens miserie en armoede uit.

Dat hij een bel met een parlofoon had, hield me ook tegen om aan te bellen.

Ik heb er altijd een hekel aan gehad om in zo'n apparaat te spreken.

Omdat ik het gezicht van de andere dan niet zie.

Omdat ik vond en vind dat mijn stem lelijk klinkt in microfoons.

Uiteindelijk heb ik dan toch gebeld.

Na lang wachten en tussen veel gekraak door hoorde ik zijn stem.

'Hallo Tokio?'

'Ik ben het. Uw zoon.'

'Bij Verbinnen mag iedereen binnen.' Het deurslot zoemde.

Het was me niet duidelijk of hij wel begrepen had wie er voor zijn deur stond.

Ik beklom hoge trappen.

Ik vroeg me af op welke verdieping ik moest zijn.

Maar op de derde etage stond hij, dik en breed, te wachten.

Ik herkende hem amper.

Hij was erg dik geworden.

'Hier zie, daar zie, ze gooien binnen wat ze buiten niet willen.'

Zo heette hij me welkom.

'Ik ben content dat ik u nog eens zie', zei hij even later.

Hij liet zich hijgend op een stoel vallen. De vier voorste boventanden ontbraken in zijn mond.

Zijn kleren waren vies en vuil.

Zijn appartement stonk naar zweet en bier.

Ik was in de war.

En ik twijfelde of ik hem de doos pralines zou geven die ik bij me had.

Ik had ze gekocht voor het geval vader een vrouw zou hebben.
Maar het was meteen duidelijk dat hij geen vrouw had.

Dat ik een knappe man geworden was.
Dat zei hij.
Hij zei het met een ernstig gezicht.
In mijn vriendenkring noemt iedereen mij 'de kabouter'.
Als ik me goed uitrek, ben ik 1 meter 54 groot.

Hij vroeg waar ik werkte en ik zei hem dat ik nog studeerde.
Ik zei hem dat ik boekhouder wilde worden.
Hij vond dat een goed beroep.
Want: 'Elke kas heeft een dubbele bodem. En aan elk potlood kunt ge twee punten slijpen.'
Maar een coureur had naar zijn mening toch meer succes bij de vrouwen.

Hij waggelde naar de keuken en hij kwam terug met twee blikjes pils.
We zouden 'de thuiskomst van de verloren zoon' vieren.
Hij trok de blikjes open en plaatste er één vlak voor mij.
'Ge drinkt toch bier?'
Ik knikte.
'Gelukkig, want ik heb niks anders in huis.'
Overal op de tafel lag as van sigaretten en er lagen ook resten van eten.

Naar moeder vroeg hij niet.
Wel vroeg hij hoe het met tante Mia ging.
Ik zei hem dat ik haar al heel lang niet meer gezien had.
Dat ze jaren geleden uit het dorp vertrokken was.
En dat ook moeder niets meer van haar hoorde.

'Ik heb toen ik jong was voor de verkeerde gekozen', zei hij.

En dat het gemakkelijker was om de Lotto goed in te vullen dan om de juiste vrouw te kiezen.

En dat een man vooral niet mag kiezen voor de vrouw met het breedste bed.

Vervolgens dronk hij in twee teugen zijn blikje leeg.

Zijn uitspraak over 'het breedste bed' begreep ik niet.

Ik overwoog om er hem meer uitleg over te vragen.

Maar ik kreeg de kans niet.

'Als ge nog eens in de stad zijt, moet ge nog maar eens terugkomen. Ik ben content dat ge geweest zijt.'

Dat zei hij.

Ik was misschien vijf minuten bij hem en hij maakte me al duidelijk dat ik beter kon vertrekken.

Misschien was zijn bier op.

Misschien had hij een of andere afspraak.

Ik weet het niet.

4

Tante Mia

Ik liep zonder doel door de stad.
Mijn hoofd zat vol nare gedachten.
Ik kon niet meteen naar huis gaan.
Ik heb lang op een bank in een park gezeten.

Daar heb ik de doos pralines leeggegeten.
Ik heb ze dan toch niet aan mijn vader gegeven.
Er zaten 36 pralines in de kartonnen doos met goudkleur.
12 witte, 12 melkchocolade, 12 pure.
Ik heb ze één na één in mijn mond gestoken, erop gekauwd,
en ze doorgeslikt.
En toch bleef ik de vieze smaak proeven van dat ene biertje
dat ik bij vader gedronken had.

Ik ben naar een café gegaan en ik heb een glas wijn
besteld.
Om de smaak van bier weg te krijgen.
Ik weet nog dat ik in dat café heb zitten denken aan een
uitstapje naar zee van lang geleden.
Ik was nog nooit aan zee geweest en al mijn klasgenootjes
wel.
'We gaan morgen met die jongen naar zee.'
Vader begreep het.
'Ik heb geen badkostuum waarmee ik durf buiten te
komen.'

Moeder zag altijd problemen.
Toch gingen we de volgende dag naar Blankenberge.

De treinreis vond ik saai.
Op de eindeloze plas water was ik snel uitgekeken.
Het zand van het strand vond ik maar niks.
Ik begreep niet waarom mijn vriendjes zo verrukt konden praten over de zee.

Mijn moeder droeg een groen badpak met gele en rode tulpen erop.
Ik kon verstaan waarom ze niet mee wilde.
Vader lag, met alleen een kleine zwembroek aan, op zijn rug op een handdoek.
Zijn benen en zijn armen waren diepbruin tot waar normaal zijn koerskostuum kwam.
Zijn borst, zijn buik en het bovenste stuk van zijn dijen waren witter dan wit.
'Jos, als ge u niet beschermt, gaat ge verbranden gelijk een gebraden kieken', zei mijn moeder.

Even later zag ik de vettige gele worm zonnecrème op haar vingers.
Ik zag hoe ze die uitsmeerde op het witte stuk van vaders dijen.
Ik zag hoe zijn geslacht met schokjes groeide in zijn zwembroek.

Ik zag het.
Maar ik begreep niet wat er gebeurde.
Ik was nog te jong, toen.
Ik wist, gek genoeg, wel dat het iets was waarover ik best niks kon vragen.

Ik realiseer me nu dat die reis naar Blankenberge plaatsvond tijdens de zomer waarin mijn ouders uit elkaar

gegaan zijn.

Het is in dat café in de stad niet bij dat ene glas wijn
gebleven.

Mijn verdriet deed me drinken en verder drinken.

Later heb ik staan overgeven bij een bouwwerf.

Bier, pralines en wijn.

De zakdoek waarmee ik mijn mond heb afgeveegd, heb ik
weggegooid.

Ik heb eindeloos door straten gelopen.

Met een ijl hoofd.

Het regende.

Het water stroomde in straatjes over mijn rug.

Het drong klam en kil mijn schoenen binnen.

Op weg naar het station passeerde ik ramen met hoeren
erachter.

Hoe dronken ik ook was, ik kon het niet laten om ze één na
één aan te kijken.

Een zwarte vrouw ontblootte haar borsten.

Ze liet ze zwaar op haar handen rusten.

Een andere vrouw likte met haar tong langs haar lippen.

Ze maakte met haar wijsvinger een lokkend gebaar.

Als ik niet zo nat en dronken was geweest, was ik
misschien wel binnengestapt.

Bij het volgende raam voelde ik het bloed naar mijn hoofd
stijgen.

Heel even stond ik als aan de grond genageld.

Onder rode en purperen lampen zat daar achter het glas op
een hoge barkruk, bijna naakt, mijn tante Mia.

Ze was in gesprek met een man met blinkend zwart haar.

Ik denk niet dat ze mij gezien heeft.

Ik hoop dat ze mij niet gezien heeft.

Hoewel ik dronken was, weet ik zeker dat zij het echt was.
Het beeld van roze tepelranden naast de rand van haar
zwarte bh zal ik nooit vergeten.
Dat, en de lange naaldhakken onder haar schoenen.
En het grijze waas van de geschoren haren onder haar
armen.

5

Lena

Lena heb ik op mijn werk ontmoet.
Eigenlijk heet ze Marie-Hélène, zoals haar stokoude grootmoeder. Maar iedereen noemt haar Lena.

Ik werkte op de dienst boekhouden van een groot bedrijf.
Ik was er verantwoordelijk voor de inkomende facturen.
Soms tikte ik op één dag bedragen in die hoger waren dan wat een gewoon mens in zijn hele leven kan verdienen.
Ik was best trots op mijn job.

En Lena werkte bij hetzelfde bedrijf.
Ze werkt daar trouwens nog altijd.

Op de eerste dag dat ze daar werkte, belde ze me omdat er een pakje facturen voor mij klaar lag.
'Ik ben Lena Jacobs. Ik ben nieuw op de receptie...'
Ik was meteen verliefd op haar stem.
Ik ging dadelijk mijn papieren ophalen.
Toen ik ook haar lach zag, was ik meteen ziekelijk verliefd.

Ze was amper enkele centimeters groter dan ikzelf.
Natuurlijk was zij de enige ware voor mij.

Maandenlang kon ik haar niet uit mijn gedachten bannen.
Overdag niet.
En 's nachts niet.

Ik vroeg voorzichtig of ze een vriend had.
Die had ze niet.
Op het werk keek ik in het geheim in haar dossier.
Ik wist nu waar ze woonde.

Ik reed vele keren voorbij haar huis.
Tot één van de burens me raar begon aan te kijken.
Toen durfde ik er niet meer voorbij te rijden.
Op het werk belde ik zo vaak mogelijk naar de receptie.
Of ik liep naar de inkomhal van het bedrijf.
Meestal zonder echte reden.

Maar ik durfde haar niet aan te spreken om een afspraak te maken.
Ik had schrik om afgewezen te worden.
Ik had schrik van mijn eigen dwaze gevoelens.
Ik voelde me echt een kabouter.

Op een dag viel ik van de trappen.
Met een stapel dossiers in mijn armen.
Ik was gestruikeld over mijn eigen voeten.
Ik landde naast de glimmende schoenen van de directeur
en vlak voor de receptie.
Mijn linkervoet zat vast in een dossierdoos.
Een andere doos stond als een hoed op mijn hoofd.
Overal om me heen lagen papieren.
En uit mijn neus druppelde bloed dat meteen vlekken
maakte op die papieren.
'Juffrouw Jacobs, wilt gij die mens helpen.'
Dat zei de directeur.

Sindsdien helpt Lena mij.
Het kan raar klinken maar ik heb het gevoel dat ik vijf
centimeter gegroeid ben sinds ik met Lena samen ben.

Een jaar nadat ik van de trap gevallen ben, zijn we getrouwd.

Lena in een lange witte jurk, ik in een zwart pak.

Een oom van Lena en Swa van de wasserij waren getuigen.

Mijn moeder weende toen we onder een wolk confetti het gemeentehuis verlieten.

Het avondfeest vond plaats in het vroegere café De Kroon.

Nu heet dat Taverne De Nachtegaal.

De dochter van Gustaaf van café De Kroon is er bazin.

Bij Gustaaf, de man die vroeger omroeper was bij de

wielerkoersen, hebben ze vanwege keelkanker het

strottenhoofd verwijderd.

Nu kan hij amper nog spreken.

Hij zit vaak, mager en stil, bij het raam in Taverne De

Nachtegaal.

Het gekke is dat hij altijd met zijn rug naar dat raam zit.

Er waren meer dan 50 mensen op ons trouwfeest.

De meesten waren familie en vrienden van Lena en haar ouders.

Van mijn kant waren er alleen moeder, Swa van de wasserij en enkele vrienden van school.

Uiteraard waren er heel wat mensen van het bedrijf waar we werkten.

De directeur had een envelop laten afgeven met 1000 euro erin.

Ik dacht: 'Dat is een uitgave zonder inkomende factuur.'

Ik ben altijd en overal boekhouder.

Kort voordat we trouwden, hebben we een huis gekocht.

Hiervoor maakten we heel wat schulden bij de bank.

'Welgelegen woonhuis met aanpalende garage.'

Zo stond het op de gele affiche bij het notariskantoor.

Ik woon nu in een ander dorp dan het dorp waar ik opgroeide.

Maar het is ook een dorp.

Een plek waar de mensen elkaars naam kennen.

Ik denk dat ik in een stad niet gelukkig zou zijn.

En Lena ook niet.

Toen we na het trouwfeest thuiskwamen, bleek dat onze collega's een bezoek aan ons huis hadden gebracht.

Er zwommen overal goudvissen.

In de spoelbak van het aanrecht, in de lavabo, in het bad en zelfs in het toilet.

Door de woonkamer huppelde een hele familie konijnen.

En onder de bodem van het bed hingen belletjes.

Lena kon erom lachen. Ik niet.

Terwijl we al in ons huis woonden, hebben we het zelf in orde gebracht.

We brachten dakisolatie aan en we staken nieuwe ramen.

We legden andere vloeren en we plaatsten een moderne installatie om ons te verwarmen.

Lena's vader kwam vaak helpen en hij gaf advies.

Terwijl ik cement maakte of een muur verfde, dacht ik aan mijn eigen vader.

Ik had hem al lang niet meer gezien.

Ik ben altijd een stille denker geweest.

Ook Lena stak de handen uit de mouwen.

Ze stond op ladders en steigers.

Ze reed met de kruiwagen.

Ze tilde de zwaarste dingen.

En ze heeft een groot talent om tegels tegen een wand te plaatsen.

Toen ze werkte aan de tegels in de badkamer, ben ik achter haar gaan staan.

En ik heb me stevig tegen haar aangedrukt.
Twee minuten later waren we beiden halfnaakt.
We hebben rechtop gevrijd.
'Snel, snel, want het pleister droogt uit', zei zij.
Hijgde zij.
Ik ben ervan overtuigd dat we daar en toen onze zoon
gemaakt hebben.

Een paar tegels, net boven de douchekraan, zitten
trouwens niet helemaal recht.
Ik weet dat.
Ik weet niet of Lena dat weet.

Ik heb het gevoel dat ik tien centimeter gegroeid ben sinds
onze zoon er is.
Hij heet Tom.
Tom Verbinnen.
Knap van buiten en schoon van binnen.

Als baby groeide hij als kool.
Hij sliep als een roos.
En hij lachte als een circusclown.

Ik hoopte dat Toms eerste woordje 'papa'
zou zijn.
Lena was er van overtuigd dat Toms eerste woordje 'mama'
zou zijn.
Maar zijn eerste woordje was 'bal'.
'Misschien zal hij later voetballer worden', zei ik.
'Of zanger bij een balorkest', zei Lena.

Op een zaterdagmiddag stond ik, met mijn zoon op de arm,
van achter het raam naar een kat te kijken die de straat
overliep.

Ik zong een liedje voor de kleine Tom: *Poes is ziek.*
'Reumatiek',

*zegt de dokter,
Jantje.*

*'Haal haar gauw
uit de kou.
Leg haar
in haar mandje.'*

Ik realiseerde me dat het tante Mia was die dat liedje voor mij zong toen ik zelf heel klein was.

En op datzelfde ogenblik stopte er een auto.
Een grote zwarte Mercedes met donkere ramen.
Rijk volk, dacht ik.
En: Wat komen die in onze straat zoeken?

De deur zwaaide open en mijn adem stakte.
Het was - toeval bestaat niet - tante Mia die uitstapte.

*Poes is ziek.
'Reumatiek'...*

Ze droeg een mantel van bont.
Haar zwarte haar was nu blond als stro.
En ze was gebruid alsof ze net van een vakantie uit het zuiden terugkwam.

Heel even twijfelde ik.
Maar daar stond echt mijn tante Mia.
Ze keek naar ons huis.
Door het gordijn zag ze mij en Tom blijkbaar niet.

In een flits zag ik een heel ander beeld.
Ik zag een vrouw die bijna naakt onder rood en purper licht op een barkruk zat.

En in een flits zag ik nog een ander beeld.

Ik zag een jonge vrouw die achter de dranghekken naar een wielervoer stond te kijken.

Ik zag een jonge vrouw die van spanning in haar gesloten vuist beet.

En toen zwaaide een andere deur open. En daar stapte mijn vader uit.

Nog altijd dikker dan gezond maar netjes in het pak.

Met wit hemd, das en zonnebril.

Hij lachte naar tante Mia.

Hij lachte een rij witte tanden bloot.

Ik hield mijn adem in.

De kleine Tom begon te wenen.

6

Bezoek

‘En hoe heet die kleine?’ vroeg mijn vader.

‘Tom.’

‘Gelijk Tom Boonen! Dat is de beste coureur die we hebben! Die heeft alles: de benen, de kop en het karakter. En daarbovenop het belangrijkste wat een coureur nodig heeft: het juiste lief. Wij zijn vorige maand nog bij hem thuis geweest. Hij woont in een schone villa.

Is het niet waar, Mia?’

Tante Mia reageerde niet.

Mijn vader praatte gewoon verder.

‘Coureurs en voetballers, die verdienen geld gelijk slijk. En die hebben allemaal vrouwen die, als ze hun kleren uitdoen, in de *Playboy* zouden kunnen staan. Nu ik eraan denk; is uw vrouw niet thuis?’

‘Ze kan elk moment thuiskomen. Ze is boodschappen gaan doen.’

‘Dan blijven we wachten. Aan haar kleine te zien, kan het niet anders dan een knap model zijn. Hoewel mijn madam ook een knap model is. Vindt ge niet?’

En dan knipoogde hij naar tante Mia.

Zijn zonnebril had hij boven op zijn hoofd gezet.

Zoals filmsterren en sportvedetten doen.

Hij had duidelijk geld genoeg, mijn vader.
Hij was mijn huis binnengestapt alsof het zijn eigen huis was.
Hij had mij op de schouder geklopt alsof we elkaar pas gisteren nog gezien hadden.
Hij troonde tante Mia met hem mee alsof het normaal was dat zij samen waren.

‘Groot is het niet maar het is proper.’
Dat zei hij toen hij de woonkamer betrad.
Zonder schaamte nam hij zijn tijd om er nieuwsgierig rond te kijken.
En: ‘We zullen maar in de zetels gaan zitten.
Want van een stoel krijg ik rap zeer aan mijn gat.’
Hij nodigde zichzelf uit om plaats te nemen!

Ik was in paniek omdat Lena niet thuis was.
Zij zou, beter dan ik, geweten hebben hoe ze deze onverwachte gasten moest ontvangen.
Ze is niet voor niets een receptioniste van wie iedereen, van poetsvrouw tot directeur, houdt.
En tegelijk was ik blij dat Lena niet thuis was. Mijn vader en mijn tante maakten me verlegen.

Ik had Lena nooit veel over mijn vader verteld.
Soms vroeg ze er wel eens naar.
‘Dat is allemaal al zo lang geleden’, zei ik dan.
En dat ik hem alleen gekend had toen ik nog een kleine jongen was.
En dat hij altijd weinig thuis was.
Want voor en na het werk moest hij altijd trainen voor de koers.

Dat ik hem later een keer in de stad had opgezocht, had ik nooit aan Lena verteld.
Ik heb nochtans altijd gedacht dat ik haar alles kon zeggen.

Maar die zaak met mijn vader lag blijkbaar toch te moeilijk.
Was het schaamte?
Een of ander schuldgevoel?
Ik weet het niet.
En wat is het verschil tussen schaamte en schuldgevoel?

Ik had Lena ook nooit iets verteld over een tante van mij
die ik onder de rode lampen van een hoerentent had zien
zitten.
Ik twijfelde of Lena wel wist dat ik een tante had.

Ik had dubbele gevoelens over de ontdekking dat mijn tante
prostituee was.
Het beeld dat ik ervan bewaarde, bevatte hevige afkeer en
onweerstaanbare aantrekking tegelijkertijd.

Mijn vader had de kleine Tom op zijn schoot.
Hij aaide hem over zijn krullenkop.
Het kind keek uitermate ernstig naar die grote, vreemde
man.
Wat de diepe frons in Toms voorhoofd betekende, was
totaal onduidelijk.
Ik wist dat het kind zowel in huilen als in lachen zou
kunnen uitbarsten.

‘En later wordt hij coureur. Juist zoals zijn fantastische
grootvader.’
Dat zei mijn vader.
‘Die in heel zijn leven maar één koers gewonnen heeft’,
voegde tante Mia eraan toe.
Het waren de eerste woorden die ze sprak.

Ik zag dat ze een sigaret had opgestoken.
Moest ik haar nu vragen om die te doven omwille van de
kleine Tom?
Of moest ik haar gewoon een asbak geven?

Dat Lena er toch niet was...

‘En wat doet ge voor de kost?’ vroeg mijn vader.
Ik legde hem uit dat ik, tevreden en wel, als boekhouder werkte.

Hij luisterde amper naar mijn uitleg.

‘Zeg die job op en doe zoals ik’, zei hij. ‘Ge moet durven durven. Ik ben mijn eigen baas geworden. Ik heb risico genomen en ik heb een eigen merk van sportvoeding op de markt gezet: Trippel-Power. Eigenlijk is het gewoon sojamelk met druivensuiker erin, maar dat vertel ik alleen tegen u. In het grootste vertrouwen.’

Hij knipoogde en ging verder met zijn uitleg: ‘En nu ben ik perfect gelukkig. Altijd onderweg en altijd in gesprek met interessant volk. Ik zie alle dagen mensen die een ander alleen kent van uit de gazet. En het geld rolt rapper binnen dan Mia het kan uitgeven.’

Tante Mia reageerde niet op zijn woorden.

Ze staarde dromend naar een wolk blauwe sigarettenrook.

‘Is uw madam met de auto weg?’ vroeg hij.

‘We hebben geen auto’, zei ik. ‘Ons werk is vlakbij.’

‘Maar ge hebt wel een garage.’

Ik knikte.

‘Staat die dan leeg, die garage?’

‘Onze fietsen staan er. En nog wat gerief.’

‘Interessant’, zei hij.

En toen kwam Lena binnen.

Zwaar beladen met grote tassen van de supermarkt.

Ze keek verwonderd naar de mensen in onze kamer.

‘Onverwacht bezoek?’

‘Dat moogt ge wel zeggen: dat is nu mijn vader’, zei ik.

‘En die knappe verschijning is mijn vrouw’, zei mijn vader terwijl hij naar tante Mia wees.

Ik had zelfs de kans niet gehad om me af te vragen hoe ik haar moest voorstellen.

‘En hebt gij die mensen nog niks te drinken gegeven?’

Het is logisch dat iedereen mijn vrouw sympathiek vindt.

‘Ge hebt toch niet te veel last met hem?’

vroeg vader aan Lena.

En hij wees naar mij terwijl zij hem een biertje in de hand gaf.

‘Ik zie hem graag’, zei Lena.

Ze legde haar arm over mijn schouder.

‘Liefde bestaat dus toch’, zei mijn vader.

Ik gloeide van trots.

Tante Mia lachte meewarig.

Ik wist niet of ze om Lena en mij lachte, of om de uitspraak van mijn vader.

Mijn trots was alweer weg.

Ik ben vaker kabouter dan reus.

Ze zijn lang gebleven, vader en tante Mia.

Vader heeft onze hele voorraad bier opgedronken.

De pils, de Palm, en de Duvel.

Tante Mia liet een asbak vol half opgerookte sigaretten achter.

Op de filters stonden vegen van rode lippenstift.

De kleine Tom was niet te kalmeren omdat hij te lang op zijn eten had moeten wachten.

En ikzelf was helemaal overstuur.

Ook al omdat Lena zweeg en bleef zwijgen.

Pas toen we in bed lagen en toen het licht uit was, sprak ze.

Dat ze zich helemaal niet op haar gemak had gevoeld bij mijn vader en bij zijn vrouw.

Dat zei ze.

Dat ze het nare gevoel had alsof die vrouw door haar heen keek.

Dat ik die vrouw trouwens niet had mogen laten roken.

Toch niet zo veel.

Dat zoiets zó verschrikkelijk ongezond is voor de kleine Tom.

Dat ze, ze wist ook niet waarom, het nare gevoel had alsof alle woorden die mijn vader sprak hol en gelogen waren.

En dat ze nog nooit iemand zo snel en zo veel had weten drinken als mijn vader.

Ik antwoordde amper of niet.

En toen is Lena zachtjes over mijn rug beginnen te strelen.

‘Het zal voor u ook niet gemakkelijk zijn’, heeft ze gezegd.

Ik ben toen beginnen te wenen.

Als een kind.

Nog bezoek

Vanaf toen kwam hij regelmatig langs, mijn vader.
Altijd zonder te verwittigen.
Altijd even druk pratend en vol van zichzelf.
Altijd met ongepaste cadeaus voor de kleine Tom.

‘Mijn troonopvolger.’
Zo noemde hij Tom.
Of: ‘De man die later mijn rijk zal overnemen.’
Soms stak hij het kind met één hand hoog in de lucht.
Altijd had ik dan schrik dat er wat zou mislopen.

Het is me nooit duidelijk geworden of Tom van de spelletjes van zijn grootvader hield.
Kraaien van pret heeft hij sowieso nooit gedaan.

En een huiler was hij ook niet.
Tom is een gesloten kind.
Ik denk dat ik zelf vroeger ook een gesloten kind was.

Meestal was Lena er niet wanneer mijn vader op bezoek kwam.
Het was alsof hij wist, of voelde, wanneer zij afwezig zou zijn.
Het was alsof hij schrik van Lena had.

Het gebeurde ook raar of zelden dat tante Mia met hem meekwam.

Toen ik een keer naar haar vroeg, zei hij dat ze aan het werk was.

‘Wat voor werk doet tante Mia eigenlijk?’

‘Min of meer hetzelfde als die Lena van u.’

Ik voelde wreveldoor ‘die Lena van u’.

Ik vond hem een mens zonder respect voor anderen.

‘En wat is dat dan, min of meer hetzelfde als wat Lena doet?’

‘Wel, ze ontvangt ook mensen en ze verzorgt die.’

‘En waar ontvangt en verzorgt ze die mensen dan?’

‘Ach, dat zijn allemaal cafézaken. Ik bemoei me daar niet mee. Zij heeft haar leven en ik het mijne. En samen hebben we het onze.’

Met een schok realiseerde ik me wat hij bedoelde met die cafézaken.

Ik was boos omdat hij het beroep van tante Mia vergeleek met wat Lena doet!

Ik had te weinig durf om hem te zeggen wat ik vond.

Ik heb niet de gave die mijn vader wel heeft om voor alles meteen de juiste woorden te vinden.

Hij was trouwens alweer met de kleine Tom in de weer. Deze keer had hij een drinkbus voor renners bij voor Tom. Hij beweerde dat hij die persoonlijk van Sven Nys had gekregen.

En dat Sven Nys eruit gedronken had toen hij kampioen van België werd.

Alsof dat kind weet wie Sven Nys is.

Alsof dat kind weet wat een kampioen is.

Alsof dat kind weet wat een drinkbus voor renners is.

En hij vroeg me of ik nog altijd niet besloten had om nu eens eindelijk mijn job op te zeggen.
Hij beweerde dat ik me als een slaaf liet behandelen.
Volgens hem was mijn directeur een slecht mens die zijn personeel te weinig betaalde.
'Ge moogt dat die mens niet kwalijk nemen.
Ik zou hetzelfde doen als ik personeel zou hebben.'
Dat zei hij.

'Wij krijgen een correct loon', zei ik.
Maar hij geloofde het niet.
'Jullie werken beiden en toch kunnen jullie geen auto kopen. Dat is een bewijs dat jullie te weinig betaald worden.'

'Wij hebben gewoon geen zin om een auto te kopen', zei ik.
Hij maakte een wegwerpgebaar.
'De lucht is al vuil genoeg', zei ik.
Hij begon luidop te lachen.
Tegen de kleine Tom zei hij: 'Arme kleine jongen, uw vader gelooft de dwaze leugens van de groene jongens.'

Ik heb vaak overwogen om Lena te vertellen dat ik me niet goed voelde bij de bezoeken van mijn vader.
Om haar te vertellen over mijn bezoek aan vader toen hij in die arme wijk in de stad woonde.
Om haar te vertellen wat ik over tante Mia wist.
Maar ik zweeg tegen Lena.

Vraag me niet waarom, maar ik zweeg tegen Lena.
Misschien waren de dingen anders gelopen als ik niet gezwegen had.
Misschien.

Eén keer heb ik mijn vader in het nauw gedreven gezien.
Hij zat in de zetel in de salon.

De kleine Tom zat op zijn schoot.

Hij had de jongen, die die dag twee jaar werd, een zakmes gegeven.

‘Topkwaliteit uit Zwitserland, dat mes!

Maar misschien moeten uw ouders het nog wat opzijleggen want het is zo scherp dat ge er een konijn het vel mee kunt afstropen.’

‘Is dat nu een cadeau voor zo’n klein kind?’

‘Het is verkeerd om kinderen kinderachtig te behandelen.’

En hij begon de kleine Tom uit te leggen dat er ook een kurkentrekker en een schroevendraaier aan het mes zaten.

Tom keek met gefronst voorhoofd toe.

Hij probeerde gelukkig niet om het mes in handen te nemen.

Op dat moment zwaaide de keukendeur open.

Mijn moeder en Swa kwamen binnen.

Moeder en Swa belden nooit aan.

Zij kwamen altijd langs de achterdeur binnen.

Ik zag mijn vader opschrikken.

Maar meteen nam hij toch zelf het woord.

‘Ah daar zie, Swa en Hilda, dat is lang geleden! Ge ziet er goed uit, alle twee.

Ge zijt precies geen haar veranderd.’

Moeder wilde dadelijk op haar stappen terugkeren.

Swa hield haar tegen.

‘Het komt goed uit dat ik u hier zie, Jos’, zei hij. ‘Ik heb nog iets met u te bespreken.’

Mijn vader zette de kleine Tom meteen op de grond.

Zelf ging hij rechtop zitten.

Swa vertelde rustig maar beslist dat vader nog een pak schulden bij moeder had.

Het ging over alimentatie die vader na hun scheiding aan moeder had moeten betalen en die hij nooit betaald had.

‘Ge verspilt uw tijd, Swa. Dat is een historie uit de tijd toen de beesten nog spraken. Dat is allemaal verjaard.’

Mijn vader scheen er gerust in te zijn en hij haalde de schouders op.

‘Dat is het hem nu juist’, zei Swa. ‘Ik heb dat eens laten nakijken. Dat is nog net niet verjaard. En ik was van plan om daar namens Hilda nog een proces voor te beginnen. En daarom ben ik blij dat ik u hier tegenkom.

Want misschien is dat proces niet nodig.

Misschien kunnen we een regeling treffen.

We kunnen er zelfs over praten om een stukje van de intresten te laten vallen. Want door die intresten is het bedrag natuurlijk heel hoog geworden.’

Mijn vader was bleek geworden en ik zag dat zijn hand trilde.

‘Ge kunt voor mijn part de kanker krijgen’, zei hij.

Hij stond bruusk op en hij vertrok.

Hij kon het niet nalaten om ‘onnozele geit’ te zeggen toen hij moeder passeerde.

Geen minuut later hoorde ik de piepende banden van zijn Mercedes.

‘Dat kan toch niet dat ik nog recht heb op die alimentatie. En dan nog met intresten erbij...’

Moeder stond nog altijd waar ze stond toen vader er nog was.

‘Dat kan zeker niet,’ zei Swa, ‘maar laat hem maar even geloven dat het wel kan.’

En Swa gaf de kleine Tom een groot pak.

Die scheurde er meteen het feestpapier af.

Er zat een kleurige tractor in het pak.

Ik zag de kinderoogen blinken.
En ik zag mijn moeder lachen.
Iets wat ze zelden doet.

8

Blauwe zwaailichten

Dat ik toch graag had dat hij zou bellen wanneer hij zou langskomen.

Terwijl ik het mijn vader zei, voelde ik me rood worden.

‘Ik maak alleen vooraf een afspraak als ik naar de dokter of naar de tandarts ga.’

Nooit moet hij naar zijn woorden zoeken.

‘En toch zou ik het graag hebben’, zei ik.

‘Lena heeft trouwens dezelfde mening.’

‘Ik geloof dat die Lena veel kuren heeft die uw moeder vroeger ook had. Ge moogt u niet laten doen, jongen. Zeker niet door vrouwen. Voor ge het weet zit ge zodanig onder de sloef dat ge zelfs beleefd moet vragen of ge nog moogt ademen.’

En daarna in één trek door: ‘Ik heb Mia trouwens voorlopig buitengezet. Ze begon me te veel bevelen te geven. En ze begon te veel te zagen en te klagen. En daarom heb ik haar duidelijk gemaakt wie de baas is.’

‘Dus tante Mia is weg bij u?’

‘Ik ben er gerust in dat ze rap zal terugkomen.

Met hangende pootjes. Want ze zal rap ontdekken dat ze bij Jos Verbinnen kan krijgen wat ze bij geen enkele andere

vent kan krijgen: bakken geld waar ze eindeloos kleren en andere prullen mee kan kopen.'

En dan begon hij tegen Tom te praten.

'Weet ge wat? Ik ga voor u een koersfiets meebrengen. Op maat gemaakt en met 18

versnellingen. En met uw naam in gouden letters opzij op de buis. Wat denkt ge daarvan?'

Ik kon het niet nalaten om ertussen te komen.

'Tom kan amper fietsen met een driewieler.

Wat kan hij doen met een koersfiets met versnellingen?'

'Uw vader kent niks van de koers. Hij kent niks van het leven. En hij weet niet hoe vrouwen in elkaar zitten.

Gelukkig hebt gij een grootvader die het u kan uitleggen.'

Dat zei mijn vader tegen mijn zoon van twee jaar oud.

De volgende ochtend aan de ontbijttafel zat ik de woorden van mijn vader nog te overdenken.

Ik lepelde een potje yoghurt leeg. Opeens kleurden zwaailichten de keuken afwisselend blauw en wit.

Lena was net vertrokken.

Ze zou de kleine Tom naar de onthaalmoeder brengen en dan naar het werk gaan.

Ikzelf zou een kwartier later vertrekken.

Tom had achter op de fiets van Lena nog vrolijk naar me zitten wuiven.

Ineens werd er langdurig gebeld.

Tegelijk werd er luid op de voordeur gebonsd.

Ik legde meteen een link met de blauwe zwaailichten.

Er is iets met Lena en Tom gebeurd! Een ongeval!

Dat dacht ik.

Ik voelde mijn maag samentrekken en ik zag al bloederige tafereelen voor me.

Ik haastte me naar de voordeur.

Onderweg gleeed ik nog uit omdat ik alleen sokken aan mijn voeten had.

Maar zodra ik de deur opende, werd ik hardhandig met de rug tegen de muur geduwd.

‘Uw handen in uw nek en niet bewegen!’

Er flitsten me de gekste dingen door het hoofd.

Was dit een overval?

Of een stunt met een verborgen camera?

‘Laat vallen wat je in je handen hebt!’ werd er geroepen.

Ik bleek het lepeltje van de yoghurt nog vast te hebben.

Het kletterde op de tegels.

Een zware laars schopte het meteen weg.

Terwijl een reus van een vent me tegen de muur hield, liep achter zijn rug een hele rij mannen ons huis in.

Donkerblauwe uniformen.

En nog meer zwarte leren laarzen.

Ik maakte me er, gek genoeg, zorgen over dat ze de vloeren en tapijten vuil zouden maken.

Want buiten was alles nat van de regen.

Ik kon niet spreken, vragen of roepen.

Iemand duwde stevig met de arm op mijn keel.

‘Verbinnen?’ snauwde de man die me in zijn greep had.

Ik kon amper knikken.

‘We doen een huiszoeking en ge staat onder arrest.’

Ik wist totaal niet wat ik misdaan kon hebben.

9

In de cel

Ik heb een dag en een nacht in een cel gezeten.

‘Ik heb een lastige cafébaas met een mes in zijn buik gekieteld’, onthulde mijn celmaat me als kennismaking. ‘En wat hebt gij uitgestoken?’

‘Ik ben onschuldig’, zei ik. ‘Bij mij moet er een vergissing in het spel zijn.’

‘Onnozelaar’, zei hij. ‘Als ge dat blijft volhouden, houden ze u dubbel zo lang vast.’

Ik vrees dat hij gelijk had, want hem hebben ze al na een paar uur losgelaten.

Lena is me in de gevangenis komen bezoeken.

Dat hield me recht.

Eerst wilden ze haar niet binnenlaten.

Maar ze was blijven aandringen.

En Lena kan iedereen overtuigen.

Gelukkig mochten we elkaar zien zonder dat er glas tussen ons was.

Maar er bleef wel een bewaker in de bezoekruimte.

‘Ik heb echt niks verkeerd gedaan.’

Dat was het eerste wat ik haar gezegd heb.

‘Ik weet het. Ik ben er zeker van. Het moet een vergissing zijn.’

Ik had verwacht dat ze dat zou antwoorden.
Toch was het een opluchting toen ik het hoorde.

Lena zei dat ons hele huis tot in alle hoeken en kanten overhoop was gehaald.

‘Op een manier die ge u niet kunt voorstellen.’

Blijkbaar hadden ze zelfs openingen gemaakt om achter de valse plafonds te kunnen kijken.

En op de bovenverdieping hadden ze overal de vloeren losgetrokken.

Ik heb geprobeerd om het me niet voor te stellen.

‘En onze Tom?’

‘Die denkt dat het vakantie is’, zei Lena.

Ik was blij dat ik haar heel even heb zien lachen.

Tom was met pak en zak naar mijn moeder gebracht.

Omdat Lena opeens zo veel dingen op te lossen had.

Omdat het haar zo veel tijd kostte om mij te kunnen bezoeken.

En ook omdat het huis een puinhoop was.

Toen ik na Lena’s bezoek terug in mijn cel kwam, vroeg mijn celmaat: ‘En, hebt ge aan haar tetten gezeten?’

Ik heb hem geen antwoord gegeven.

‘Ach ja, gij zijt onschuldig. Ik was dat bijna vergeten.’

Ik was blij toen die kerel losgelaten werd.

Ik kon ook rustiger denken wanneer ik alleen in de cel zat.

En ik kon weer naar het toilet gaan.

Daar was ik niet toe in staat terwijl die kerel erop zat te kijken.

Lena heeft me gezegd dat ze me op het werk ontslagen hebben.

Meteen nadat ze vernomen hadden dat de politie me had meegenomen.

Ze hebben al mijn spullen uit mijn bureel gehaald en ze in een doos gestopt.

Die doos had Lena in de fietsenstalling naast haar fiets gevonden.

Ze kunnen geen boekhouder in dienst hebben op wie verdenkingen rusten.

Dat had de directeur haar gezegd.

Lena zei me dat ze zelf ook ontslag wil nemen.

Omdat ze geen receptioniste wil zijn bij een bedrijf dat zijn personeel zo slecht behandelt.

Omdat ze niet wil werken voor een directeur die zijn mensen niet vertrouwt.

Ik heb haar ervan overtuigd om haar baan te houden.

‘We mogen niet alles verliezen’, heb ik gezegd.

‘Hoe kan ik daar vriendelijk blijven tegen de mensen? En hoe kan ik nog werk uitvoeren voor die dwaas van een directeur?’

‘Wanneer we beiden onze baan kwijt zijn, kunnen we de lening voor ons huis niet meer afbetalen.’

‘Dat huis interesseert me niks. Dat zijn stenen die op elkaar gestapeld zijn.’

Op dat moment voelde ik dat ik haar teleurstelde en ik heb gezwegen.

Net voor ze vertrok heeft ze me gezegd dat ze haar werk, op z'n minst voorlopig, zal blijven doen.

En daar voelde ik me dan weer schuldig over.

Verdomme toch.

Drie keer zijn ze me komen ophalen voor een verhoor.

Ik vond het drie keer vreselijk.

Het was zo kwetsend om een leugenaar genoemd te worden.

Het was zo erg om uitgekafferd te worden.

Telkens opnieuw moest ik dezelfde vragen beantwoorden.

Telkens herhaalde ik dat ik de mensen niet ken, van wie zij de namen noemden.

Telkens herhaalde ik dat ik de producten niet ken, waarvan zij de namen noemden.

Maar de laatste keer was er een man bij die wat vriendelijker was.

‘Misschien weet meneer Verbinnen echt niets’, zei hij.

Ik denk dat hij het meende.

Ik was er blij om dat hij me ‘meneer’ noemde.

Ook al ben en blijf ik een kabouter.

Toen de bewaker mijn avondeten bracht, zei hij: ‘Er is familie van u gearriveerd.’

‘Maar mijn vrouw is vanmiddag al op bezoek geweest’, zei ik.

‘Ja maar, ik heb het niet over bezoek. Ik heb het over een nieuwe klant voor ons.’ Hadden ze Lena om de een of de andere reden ook opgesloten?

En wat moest er dan met Tom gebeuren?

‘Is mijn vrouw ook...?’

Ik kreeg de kans niet om mijn bange vraag af te maken.

Ik hoorde de stem van mijn vader door de gang galmen.

‘Verdomde smeerlappen, wilt ge wel eens met uw vuile poten van mijn lijf blijven?’

Heel traag begon ik te begrijpen wat er aan de hand was.

10

Winnen

Weken geleden had hij me gevraagd of het goed was dat hij een diepvrieskast in onze garage kwam zetten.

Hij had zelf geen plaats voor zo'n kast.

En hij had kilo's en kilo's vlees gekregen van een kennis.

Van iemand die hem nog wat schuldig was. En uiteraard zou hij betalen voor de elektriciteit.

In geld of in vlees, dat mochten we zelf kiezen.

Ik had geen bezwaar gemaakt tegen zijn diepvrieskast.

Lena ook niet.

En dus kwam hij de volgende dag met een bestelwagen.

Ik heb zelfs mijn rug bezeerd toen ik samen met hem de zware kast naar binnen droeg.

Mijn vader heeft meteen een pakje uit de kast gehaald.

En hij gaf het aan Lena.

'Voilà, dat is biefstuk gelijk ge nog nooit gegeten hebt.

Vooraf niet te lang in de pan laten liggen, want dan bakt ge de kracht eruit.'

Bij elk volgend bezoek ging hij, net voor hij weer vertrok, even naar wat hij zijn 'schattenkast' noemde om er nog een pakje 'kracht' uit te halen.

Nooit had ik er enig vermoeden van dat hij in onze garage verboden spullen bewaarde. Nu pas drong het langzaam tot

me door.

Ik had me zelfs slecht gevoeld toen ik een keer in zijn diepvrieskast was gaan neuzen.
Blijkbaar moet ik onbewust toch enig wantrouwen hebben gehad.
Maar de pakjes die ik had geopend zaten allemaal vol vlees.
Allicht zaten de pakjes met andere inhoud onderaan.
Een hele nacht heb ik erover liggen piekeren.
Op de dunne matras in mijn cel.

‘Ge moogt naar huis.’
Dat zei de bewaker die ’s morgens in mijn cel kwam.
Ik was zo in gedachten verzonken dat ik hem zelfs de deur niet had horen openen.
De bewaker stond daar met mijn broeksriem en mijn schoenveters in zijn hand.
Die dingen hadden ze me afgenomen toen ik opgesloten werd.

Ik trok mijn broeksriem nog dicht terwijl ik achter de bewaker aan liep.
Net toen we de hoek van de gang in draaiden, passeerde daar mijn vader met vlak achter hem een andere bewaker.

‘Het geluk is altijd voor de verkeerde mensen.
Mij houden ze vast en gij moogt naar huis.’
Dat zei hij, mijn vader, terwijl hij mij zonder verpinken aankeek.

‘Ik..., ik...’
Ik stamelde en kwam niet uit mijn woorden.
En toen zei mijn vader tegen mij: ‘Eén ding is zeker, gij gaat de koers nooit winnen. En iets anders ook niet.’

Epilo og

Uit de krant

Politie lost dopingzaak op

Bij een inval in een onopvallend rijhuis te B. heeft de politie een grote hoeveelheid producten voor doping in beslag genomen. De producten werden er in de garage in een diepvrieskast bewaard. Het gaat om de producten Glenbuterol en Salbutamol.

Johan V., de eigenaar van de woning, wordt ervan verdacht deze producten verdeeld te hebben onder een groot netwerk van bodybuilders en amateur-wielrenners. Johan V. was niet gekend bij de politie. Hij is de zoon van voormalig wielrenner Jos V. De politie is de zaak op het spoor gekomen door een tip uit het prostitutiemilieu.

Wat zijn Wablieft-boeken?

Wablieft-boeken zijn vlot leesbaar en vooral goed geschreven, door enkele van de beste auteurs uit Vlaanderen: Fikry El Azzouzi, Diane Broeckhoven, Ingrid Vander Veken, Louis Van Dievel, Ruth Lasters, Sylvia Vanden Heede...

De Wablieft-boeken zijn er voor tieners en volwassenen. Een Wablieft-boek is ongeveer 80 pagina's dik. De teksten bevatten geen moeilijke woorden, de zinnen zijn kort, de letters zijn groot. De verhalen zijn spannend, ontroerend, mooi... Elke lezer vindt er zeker eentje waarvan zij of hij zal houden.

Ontdek alle Wablief-boeken op

www.wablief.be/boeken

De kooi, Sylvia Vanden Heede

De laatste straatmuzikant, Ruth Lasters **De handen van**

Fatma, Fikry El Azzouzi **Johnny Stalker**, Diane

Broeckhoven **Verloren in je hoofd**, Nathalie Carpentier

Jelle, Gil vander Heyden

De taart van Tamid, Ria Massy

Stille vriendschap, Michel Follet **Punt - Wat zeg je?**,

Marc Kregting **De onderbroek**, Louis van Dievel **De ogen**

van een kind, Ingrid Vander Veken **De oorlog van Fien**,

Diane De Keyzer **Een tweede kans. Leven na een**

celstraf, Aline Bauwens **Zondag dus: Samen sterke**

verhalen vertellen,

Verhalenbundel met acht kortverhalen en gedichten **Nu**

niet. Nog niet, Siska Goeminne **De film van Abel**, Ria

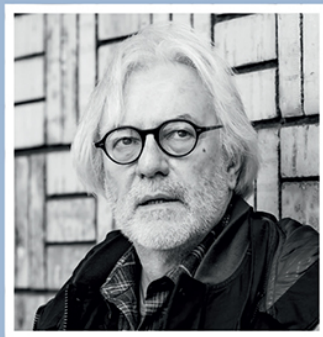
Massy

Theo en de mussen, Kristien Dieltiens **Zusjes**, Saskia De

Coster

Winnen

De vader van Johan won één keer de koers in het dorp. Kort daarna vertrok hij. Nu is Johan volwassen en heeft hij een vrouw en een zoontje. Hij is gelukkig. Plots komt zijn vader weer op bezoek, in een dure auto en met een dikke sigaar in zijn mond. De vader van Johan heeft veel geld, dat is zeker. Maar hoe komt hij daaraan?

Erik Vlamminck is een van de belangrijkste schrijvers van nu. Zijn romans, onder andere *Suikerspin*, *Brandlucht* en *Een berg mens onder witte lakens*, waren erg succesvol. Hij

is een veelgevraagd theaterauteur en met zijn column 'Brieven van Dikke Freddy' maakt hij al 25 jaar ophef.

ERK: B1

